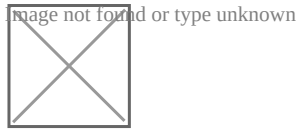

Ευαγγελικός Μοναχισμός (4ο Μέρος)

/ [Πεμπτουσία](#)

Αλλά εκείνο, που κυρίως κάνει τον αγιαζόμενο μοναχό χαρά και φως του κόσμου είναι ότι διασώζει το «κατ' εικόνα». Μέσα στην παρά φύσιν κατάσταση της αμαρτίας, που ζούμε, ξεχνάμε και χάνουμε το μέτρο του αληθινού ανθρώπου. Ποιος ήταν ο προπρωτικός άνθρωπος και ποιος είναι ο θεωμένος άνθρωπος δηλαδή η εικόνα του Θεού, μας το φανερώνει ο αγιασμένος μοναχός. Έτσι ο μοναχός παραμένει για όσους τουλάχιστον μπορούν να διακρίνουν τη βαθύτερη και αληθινή ανθρώπινη φύση χωρίς τις προκαταλήψεις των παρερχομένων ιδεολογιών — η ελπίδα του ανθρώπου. Αν ο άνθρωπος δεν ημπορή να θεωθή και αν δεν έχουμε προσωπικά γνωρίσει θεωμένους ανθρώπους, είναι δύσκολο να ελπίζουμε στην δυνατότητα να ξεπεράσει ο άνθρωπος την πεπτωκυία του κατάσταση και να επιτύχει τον σκοπό, για τον οποίο τον έπλασε ο Πανάγαθος Θεός, δηλαδή την χαριτωμένη θέωσι: Όπως λέγει ο άγιος Ιωάννης της Κλίμακος: «Φως μοναχοίς άγγελοι· φως δε πάντων ανθρώπων μοναδική πολιτεία» (Λόγος ΚΣΤ).

[evmou4om2](#)

Έχοντας ο μοναχός την χάρι της θεώσεως ήδη από την παρούσα ζωή, γίνεται σημείο και μάρτυς της Βασιλείας του Θεού στον κόσμο. Βασιλεία δε του Θεού κατά τους αγίους Πατέρας είναι η δωρεά και ενοίκηση του Αγίου Πνεύματος. Μέσω του θεωμένου μοναχού γνωρίζει ο κόσμος «αγνώστως» και θεάται «αθεάτως» τον χαρακτήρα και την δόξα του θεωμένου ανθρώπου και της ερχομένης Βασιλείας του Θεού, η οποία δεν είναι εκ του κόσμου τούτου.

Έτσι με τον μοναχισμό διατηρείται στην Εκκλησία η εσχατολογική συνείδησι της Αποστολικής Εκκλησίας, ζωντανή η προσδοκία του ερχομένου Κυρίου (μαράν αθά = ο Κύριος έρχεται), αλλά και η εν μέσω ημών ήδη μυστική παρουσία Του, το ότι «η βασιλεία του Θεού εντός ημών έστι».

Η χαρισματική μνήμη του θανάτου και η γόνιμη παρθενία επεκτείνουν τον μοναχό στον μέλλοντα αιώνα. «Όπως διδάσκει ο Άγιος Γρηγόριος ο Θεολόγος: «Εκ Παρθένου γεννάται (ο Χριστός) παρθενίαν νομοθετών», ως ενθένδε μετάγουσαν, και κόσμον συντέμνουσαν, κόσμον κόσμω παραπέμπουσαν, τον ενεστώτα τω

μέλλοντι... στρέφων από των δρωμένων επί τα μη βλεπόμενα» (Εις τον Μέγα Βασίλειον Επιτάφιος, P.G. 36, 576). Ο κατά Χριστόν παρθενεύων μοναχός υπερβάς όχι μόνο το παρά φύσι, αλλά και το κατά φύσι, και φθάσας εις το υπέρ φύσι μετέχει της αγγελικής αφύλου καταστάσεως, για την οποία μίλησε και ο Κύριος: «Εν γαρ τη αναστήσει ούτε γαμούσιν (νυμφεύονται) ούτε εκγαμίζονται (υπανδρεύονται), αλλ' ως άγγελοι Θεού εν ουρανών είσι» (Ματθ. 22, 30). Όπως οι άγγελοι έτσι και οι μοναχοί παρθενεύουν όχι για να επιτύχουν πρακτικές ωφέλειες για την Εκκλησία (ιεραποστολική δράσι), αλλά για να λατρεύουν τον Θεό «εν τω σώματι και εν τω πνεύματι αυτών» (Α' Κορ. 6, 20).

Η παρθενία θέτει όριο στον Θάνατο, όπως θεολογεί ο Άγιος Γρηγόριος ο Νύσσης: «ώσπερ γαρ επί της Θεοτόκου Μαρίας «ο βασιλεύσας από Αδάμ μέχρις εκείνης θάνατος», επειδή και κατ' αυτήν εγένετο, καθάπερ τινί πέτρα τω καρπώ της παρθενίας προσπαίσας περί αυτήν συνετρίβη, ούτως εν πάση ψυχή τη διά παρθενίας την εν σαρκί παριούση ζωήν συντρίβεται πως και καταλύεται του θανάτου το κράτος, ουκ έχοντος τίσι το εαυτού κέντρον εναπερείσεται» (Περί Παρθενίας ιδ', 1, 25 εν S.C. τ. 119, σελ. 436).

Το ευαγγελικό εσχατολογικό πνεύμα, που διατηρεί ο μοναχισμός, προφυλάσσει και την εν τω κόσμω Εκκλησία από την εκκοσμίκευσι και την συμμαχία με αμαρτωλές καταστάσεις, που είναι αντίθετες στο ευαγγελικό πνεύμα.

Τοπικά απομονωμένος και σιωπηλός, αλλά πνευματικά και μυστικά εν μέσω της Εκκλησίας και από υψηλό άμβωνα κηρύττει ο μοναχός τα δικαιώματα του Παντοκράτορος και την ανάγκη για απόλυτη χριστιανική ζωή. Προσανατολίζει τον κόσμο προς; την άνω Ιερουσαλήμ και την δόξα της Αγίας Τριάδος, σαν τον καθολικό σκοπό της δημιουργίας.

Αυτό είναι το αποστολικό κήρυγμα, που αυθεντικά κηρύττει σε κάθε εποχή ο Μοναχισμός και που προϋποθέτει την αποστολική αποταγή των πάντων και την εσταυρωμένη ζωή του αποστολικού έργου. Όπως οι Άγιοι Απόστολοι, έτσι και οι Μοναχοί, «αφέντες πάντα» ακολουθούν τον Ίησού και εκπληρώνουν τον λόγο Του: «πας ος αφήκεν οικίας η αδελφούς η αδελφάς η πατέρα η μητέρα η γυναίκα η τέκνα η αγρούς ένεκεν του ονόματος μου, εκατονταπλασίονα λήψεται και ζωήν αιώνιον κληρονομήσει» (Ματθ. 19, 29). «Μηδέν έχοντες και τα πάντα κατέχοντες» συμμερίζονται τα παθήματα, τις στερήσεις, τις κακουχίες, τις αγρυπνίες και την κατά κόσμον ανασφάλεια των Αγίων Αποστόλων.

Αξιώνονται όμως, όπως οι Άγιοι Απόστολοι, να γίνουν «επόπται και της εκείνου μεγαλειότητος» (Β' Πέτρ.], 16) και να λάβουν προσωπική εμπειρία της χάριτος του Αγίου Πνεύματος, ώστε επίσης αποστολικά να ημπορούν να ειπούν όχι μόνον

το «Χριστός Ιησούς ήλθεν εις τον κόσμον αμαρτωλούς σώσαι, ων πρώτος ειμί εγώ» (Α' Τιμ. 1, 15), αλλά και το «ο ακηκόαμεν, ο εωράκαμεν τοις οφθαλμοίς ημών, ο εθεασάμεθα και αι χείρες ημών εψηλάφησαν, περί του λόγου της ζωής· - και η ζωή εφανερώθη, και εωράκαμεν και μαρτυρούμεν και απαγγέλλομεν υμίν την ζωήν την αιώνιον, ήτις ην προς τον πατέρα και εφανερώθη ημίν» (Α' Ιωάνν. 1,1 - 2).

Αυτή η θέα της δόξης του Θεού και η γλυκυτάτη επίσκεψι του Χριστού στον μοναχό δικαιώνει όλους τους αποστολικούς του αγώνες και κάνει την μοναχική ζωή την «όντως ζωήν» και «μακαρίαν ζωήν», την οποίαν με τίποτε δεν ανταλλάσσει, οποίος ταπεινός μοναχός χάριτι Θεού έστω και έπ³ ολίγον την εγνώρισε.

Αυτή την χάρι ακτινοβολεί μυστικά ο μοναχός και προς τους εν τω κόσμω αδελφούς του, ώστε όλοι να ιδούν, να μετανοήσουν, να πιστεύσουν, να παρηγορηθούν, να χαρούν εν Κυρίω και να δοξάσουν τον

Ελεήμονα Θεόν «τον δόντα εξουσίαν τοιαύτην τοις ανθρώποις» (Ματθ. 9, 8).

Πηγή: αρχιμ. Γεωργίου καθηγουμένου Ιεράς Μονής Οσίου Γρηγορίου (σημείωσις δική μας: νυν μακαριστού προηγουμένου Ιεράς Μονής Οσίου Γρηγορίου), Ευαγγελικός Μοναχισμός, περίοδος β', Τεύχος 1ο, σελ. 64-80, Έκδοσις Ιεράς Μονής Οσίου Γρηγορίου Αγίου Όρους, Άγιον Όρος 1976.